

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 8CoCsp/29/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5118212603
Dátum vydania rozhodnutia: 31. 08. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Táňa Rapčanová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2021:5118212603.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Táne Rapčanovej a členiek senátu Mgr. Kataríny Beniačovej a Mgr. Zuzany Hartelovej, v právnom spore žalobcu: Slovenská sporiteľňa, a.s., so sídlom: Bratislava - Nové Mesto, ul. Tomášikova č. 48, IČO: 00 151 653, zastúpeného splnomocneným zástupcom: Roman Kvasnica a partneri s.r.o., , so sídlom Piešťany, Žilinská cesta č. 130, IČO: 36 866 598, proti žalovanému: G. D., nar. XX.XX.XXXX, bytom W. č. XX, o zaplatenie sumy 1.478,- eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Žilina č. k. 4Csp/127/2018-94 zo dňa 08. júla 2020, takto

rozhodol:

rozsudok okresného súdu potvrdzuje.

Žalovanému náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Žilina rozsudkom č. k. 4Csp/127/2018-94 zo dňa 08.07.2020 žalobu zamietol. Žalovanej právo na náhradu trov konania nepriznal.

Rozhodnutie odôvodnil tým, že žalobca sa žalobou doručenou súdu dňa 23.08.2018 domáhal, aby zaviazal žalovaného na zaplatenie sumy 1.478,- eur spolu s ročnými úrokmi 12,90 % zo sumy 1.177,55 eur od 01.03.2018 do zaplatenia a spolu s ročnými úrokmi z omeškania vo výške 5 % zo sumy 1.396,06 eur od 01.03.2018 do zaplatenia, a to z titulu dlhu zo zmluvy o splátkovom úvere zo dňa 12.10.2010. Žalovaná suma pozostávala z istiny vo výške 1.177,55 eur, úrokov vo výške 218,51 eur, vyčíslených od 21.05.2016 do 28.02.2018, pri úročení dlžnej istiny úrokom 12,90 % p.a., úrokov z omeškania vo výške 81,94 eur, vyčíslených od 12.10.2016 do 28.02.2018 pri úročení splatnej istiny a splatných úrokov úrokom z omeškania 5 % p.a. Žalovaný sa k žalobe nevyjadril ani sa nezúčastnil nariadeného súdneho pojednávania.

Následne súd citoval ust. § 1 ods. 2, § 2 písm. a/, b/, d/, g/, h/, i/, j/, k/, l/, § 4 ods. 1, 2, § 7 ods. 1, § 9 ods. 1, 2, § 11 ods. 1, 2 zák. č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom do 31.12.2010, t.j. ku dňu uzatvorenia zmluvy dňa 12.10.2010 (ďalej len „zák. č. 129/2010 Z. z.“), § 497, § 503 ods. 1, 2, § 52 ods. 1, 2, 3, 4 a § 54 ods. 2 zák. č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník a konštatoval, že na základe zisteného skutkového a právneho stavu žalobu zamietol.

Dospel k záveru, že na základe predložených listinných dôkazov, záväzkový vzťah, ktorý vznikol medzi žalobcom a žalovaným na základe zmluvy o splátkovom úvere uzatvorenej dňa 12.10.2010 je vzťahom občianskoprávnym, na ktorý je potrebné aplikovať predpisy občianskeho práva, keďže ide o spotrebiteľskú zmluvu uzatvorenú medzi veriteľom ako osobou, ktorá pri uzatváraní zmluvy konala v rámci predmetu svojej „obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti“ a spotrebiteľom - fyzickou osobou, ktorá pri uzatváraní spotrebiteľskej zmluvy nekonala v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti. Bolo teda nepochybné, že uzavretá zmluva je zmluvou spotrebiteľskou a

vzhľadom na výšku úveru, jeho účel a splatnosť je zmluvou o spotrebiteľskom úvere v zmysle zák. č. § 129/2010 Z. z.

Keďže sa v prejednávanej veci jedná o spor s ochranou slabšej strany sporu (§ 290 a nasl. zák. č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku, ďalej len „C. s. p.“) súd musel s poukazom na ust. § 300 C. s. p. všeobecné ustanovenia o konaní aplikovať primerane so zreteľom na charakter spotrebiteľského sporu a vo svetle zvýšenej protektívnej ingerencie súdu v týchto druhoch sporov. Z uvedeného dôvodu v zmysle § 295 C. s. p. vykonal z úradnej povinnosti prieskum zmluvy o splátkovom úvere uzatvorenej dňa 12.10.2010, ktorej predmetom bolo poskytnutie splátkového úveru dlžníkovi vo výške 3.410,- eur a najskôr zisťoval, či zmluva má všetky povinné náležitosti v zmysle § 9 ods. 2 zák. č. 129/2010 Z. z. Po preskúmaní zmluvy zistil, že v zmluve absentujú nasledovné povinné náležitosti, a to: - v zmysle § 9 ods. 2 písm. j/ zák. č. 129/2010 Z. z. správne uvedená celková čiastka, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere, - v zmysle § 9 ods. 2 písm. k/ zák. č. 129/2010 Z. z., t. j. výška, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia, - v zmysle § 9 ods. 2 písm. y/ zák. č. 129/2010 Z. z. správne uvedená priemerná hodnota ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver platná ku dňu podpisu zmluvy o spotrebiteľskom úvere, zverejnená podľa § 21 ods. 2 za príslušný kalendárny štvrťrok; platnou priemernou hodnotou ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver pri zmluvách o spotrebiteľskom úvere uzatvorených do 15 kalendárnych dní po zverejnení priemernej hodnoty ročnej percentuálnej miery nákladov za príslušný kalendárny štvrťrok je priemerná hodnota ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver za predchádzajúci kalendárny štvrťrok.

K nedostatku zmluvy, čo sa týka neuvedenia výšky, počtu a termínov splátok istiny, úrokov a iných poplatkov (§ 9 ods. 2 písm. k/ zák. č. 129/2010 Z. z.) súd uviedol, že nemôže byť žiadnej pochybnosti o tom, že povinnými náležitosťami zmluvy o spotrebiteľskom úvere podľa úpravy platnej v čase uzavretia zmluvy v prejednávanej veci bolo tiež uvedenie výšky, počtu a termínov splátok istiny, úrokov a iných poplatkov. Zmluva tieto náležitosti neobsahuje. Primárnemu účelu právnej úpravy normami spotrebiteľského práva (ktorým je zrozumiteľnosť pre spotrebiteľa a jeho ochrana) potom zodpovedá len taký výklad ustanovenia § 9 ods. 2 písm. k/ zák. č. 129/2010 Z. z., ktorý každý z atribútov vyjadrených v zákone slovami „výška, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov“ viaže ku každej z tam uvedených zložiek spotrebiteľského úveru majúceho sa v konečnom dôsledku zaplatiť, teda ako k istine, tak i k úrokom a tiež k prípadným iným poplatkom. Naplneniu uvedeného účelu preto nemôže učiniť zadosť zmluva neobsahujúca aj vyčíslenie toho, aká časť každej splátky pripadá na istinu, aká na úroky a na prípadné poplatky (u každej takejto čiastkovej položky osobitne). Nemôže preto stačiť, ak je v zmluve uvedená len celková výška splátky pozostávajúca z istiny, úrokov a poplatkov. V splátke by mala byť oddelene uvedená výška splátky istiny, výška splátky úroku a výška splátky poplatkov. Podľa zistenia súdu to však v danom prípade tak nebolo a požiadavka na presnosť vyžadovaná uvedeným ustanovením splnená preto nie je. Uvedenie časti, ktorá z každej splátky pripadá na splatenie vyčerpanej istiny, na splatenie úrokov a splatenie prípadných poplatkov, bolo podľa súdu potrebné i preto, aby veriteľ nemal možnosť celú zaplatenú splátku (teda 100 % z nej) použiť na úhradu úrokov (prípadne poplatkov). Neuvedenie tejto náležitosti by mohlo spôsobiť, že hoci žalovaný spláca spotrebiteľský úver, istina prakticky jej splátkami splácaná nie je, nakoľko ňou uhrádzané splátky sa používajú v celom rozsahu na úhradu príslušenstva, z ktorého dôvodu nedochádza k poníženiu dlžnej istiny. Len vtedy, pokiaľ je presne vymedzené, aká časť splátky sa použije na úhradu istiny a aká časť na úhradu príslušenstva, je vylúčené, aby vznikli pochybnosti o tom, ako mali byť splátky započítavané na úhradu dlžného spotrebiteľského úveru s príslušenstvom. V tejto súvislosti súd poukázal aj na rozhodnutia Krajského súdu v Žiline sp. zn. 6Co/142/2016 zo dňa 22.06.2016, sp. zn. 6Co/107/2016 zo dňa 27.04.2016, sp. zn. 6Co/170/2015 zo dňa 17.06.2015 a tiež na rozhodnutie NS SR sp. zn. 3Sžo/19/2012 zo dňa 12.03.2013. Pre úplnosť dôvodov tohto rozhodnutia, aj vo vzťahu k tejto obligatórnej náležitosti, upriamil pozornosť na právny záver Krajského súdu v Žiline obsiahnutý v rozsudkoch sp. zn. 6Co/30/2017 zo dňa 26.04.2017 a sp. zn. 7Co/61/2017 zo dňa 26.04.2017 a to k rozsudku Súdneho dvora EÚ C-42/15 zo dňa 09.11.2016. Krajský súd konštatoval, že vzhľadom na explicitné znenie zák. č. 129/2010 Z. z. v časti povinnosti členenia splátok na splátky istiny, splátky úrokov a splátky poplatkov, ak by vnútroštátny súd po rozsudku C 42-15 vyložil toto ustanovenie eurokonformne tak, že zmluva nemusí obsahovať členenie splátok na splátky istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadne v otázke, kedy je zmluva o úvere bezúročná a bez poplatkov, doslova by "zlomil" vnútroštátne právo a toto vnútroštátne právo by nahradil smernicou EÚ (čo je postup typický pre priamy účinok). Nakoľko sa ale jedná o spory medzi jednotlivcami, priamy účinok smernice je vylúčený (teda môžeme uvažovať iba o účinku nepriamom) a naznačený postup

nebude možný, pretože by sa jednalo o výklad práva contra legem. S týmto právnym názorom sa súd plne stotožnil. V nadväznosti na uvedené konštatoval, že nemožno uvažovať ani o nepriamom účinku smernice. V prípade, keby bol nepriamy účinok priznaný, aj v tomto prípade by išlo o výklad contra legem, nakoľko zákon o spotrebiteľských úveroch definuje predmetné obligatórne náležitosti inak ako dotknutá smernica. Ak by súd pripustil eurokonformný výklad predmetného ustanovenia, teda jeho výklad v duchu smernice, zmluva o spotrebiteľskom úvere by musela obsahovať výšku, počet a frekvenciu splátok spotrebiteľa (čl. 10 ods. 2 písm. h/ smernice č. 2008/48/ES). Ak by sa pripustilo, že frekvencia splátok je mesačná, spotrebiteľ aj tak nevie, v ktorý deň sú splatné jednotlivé splátky, čo má podstatný význam s ďalšími jeho záväzkami a povinnosťami, napríklad spotrebiteľ zo zmluvy nevie, kedy sa dostáva do omeškania (nakoľko nepozná dátum splátky v mesiaci) a navyšuje tak svoj záväzok o ďalšie sumy predstavujúce úrok z omeškania. Pokiaľ spotrebiteľ nepozná konkrétny dátum splátky v mesiaci, môže to mať tiež za následok iniciovanie rozhodcovského konania, prípadne realizáciu zrážok zo mzdy (spotrebiteľ nevie, či splatnosť splátky je v prvý deň v mesiaci, v polovici mesiaca alebo na konci mesiaca, pričom takto formulovaná zmluva dáva veriteľovi „priestor“ na uplatňovanie rôznych sankcií). Súd mal za to, že tak explicitne presné ustanovenie, akým je ust. § 9 ods. 1 písm. k/ zák. č. 129/2010 Z. z. cez prizmu eurokonformného výkladu nemožno ignorovať a tolerovať absenciu údajov o výške, počte a termíne splátok istiny, úrokov a iných poplatkov v žiadnej zmluve o úvere. Zákonodarcu v citovanom ustanovení jasne deklaroval, aké následky sú spojené s absenciou obligatórnych náležitostí uvedených pod písm. k/ § 9 ods. 1 zák. č. 129/2010 Z. z. Smernica EÚ, ktorá bola zjavne implementovaná do nášho právneho poriadku nad jej rámec a v rozpore s ustanovením o úplnej harmonizácii, nemôže mať priamy účinok, teda zakladať práva a povinnosti priamo sporovým stranám - pôsobiť horizontálne. Teória a prax Súdneho dvora EÚ vychádza z premisy, že takáto situácia môže následne viesť k použitiu tzv. eurokonformného výkladu vnútroštátnej normy (tzv. nepriamy účinok smernice), ktorý má však svoje medze, už judikované rovnako Súdnym dvorom EÚ. Najvyšší súd SR (ďalej len „NS SR“) vo veci sp. zn. 3 Cdo 146/2017 založil svoj výklad len na teleologickom výklade zák. č. 129/2010 Z. z. (úmysel zákonodarcu vyjadrený v dôvodovej správe k nemu) bez toho, aby posúdil, či nedošlo prípadne aj k neúmyselnému chybnému transponovaniu Smernice do vnútroštátneho práva a bez toho, aby skúmal, aký význam zákonodarcu prisúdil predmetnému slovnému spojeniu v čase, kedy ho zákonodarcu použil vo vnútroštátnom právnom poriadku po prvýkrát. Navyše, pri teleologickom výklade celkom opomenul tú časť dôvodovej správy k novele zák. č. 129/2010 Z. z. (zák. č. 279/2017 Z. z.), ktorým zákonodarcu vyslovene uvádza, že „ak by sme predmetné ustanovenia ponechali v zák. č. 129/2010 Z. z., Slovenská republika by išla nad rámec podmienok stanovených smernicou“ a z tejto dôvodovej správy do svojho rozhodnutia selektívne vybral len tú časť, ktorá podporuje jeho závery. Uznesenie NS SR vnáša do právnych vzťahov mimoriadnu právnu neistotu, kedy sa rôzne pojmy vykladajú totožne (§ 9 ods. 2 písm. l/ pre novelou a po novele účinnej od 01.05.2018, ale aj ust. § 4 ods. 1 písm. h/ a ust. § 5 ods. 2 písm. a/ zák. č. 129/2010 Z. z.). Spojením historického výkladu skúmanej právnej normy s princípom právnej istoty, použitím všetkých ostatných výkladových metód, ako aj porovnaním znenia právnych noriem obsiahnutých na rôznych miestach zák. č. 129/2010 Z. z., nie je možné dotknutému ustanoveniu Smernice priznať nepriamy účinok v znení zák. č. 129/2010 Z. z. účinného do 30.04.2018. Okresný súd ešte poukázal na právny záver Krajského súdu v Žiline obsiahnutý v rozsudku č. k. 5Co/213/2018-68 zo dňa 25.09.2018, v ktorom konštatoval, že výklad zák. č. 129/2010 Z. z. platného v čase uzatvorenia predmetnej spotrebiteľskej zmluvy nemôže narušovať všeobecné právne zásady, najmä zásadu právnej istoty. Pojem právnej istoty je v slovenskom Civilnom sporovom poriadku vyjadrený v čl. 2 ods. 2 ako "stav, v ktorom každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít; ak takej ustálenej rozhodovacej praxe niet, aj stav, v ktorom každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý spravodlivo". Ustálená judikatúra slovenských súdov podala, aj podáva stabilný výklad ustanovenia zákona ohľadom potreby štruktúrovania splátok spotrebiteľského úveru a na jej prelomenie niet žiadneho dôvodu. Pokiaľ existujú rozhodnutia NS SR, ktoré predstavujú odklon od zaužívanej praxe a zaužívaného riešenia predmetných sporov v súlade so zásadami, ktoré sú uvedené vyššie, odvolací súd uvedené rozhodnutia nepovažoval za ustálenú rozhodovaciu prax v zmysle vyššie citovaného čl. 2 ods. 2 C. s. p. Súd poukázal na to, že v zmluve sú uvedené len nasledovné údaje, z ktorých by sa dalo ďalším výpočtom dospieť k informácii o skladbe splátky v celkovej výške 71,30 eur (do 31.10.2020 vo výške 27,43 eur): - úroková sadzba fixná do splatnosti, 12,90 % p.a. v deň uzatvorenia úverovej zmluvy; - výška splátky a splatnosť: od 1. čerpania úveru do 31.10.2010 vo výške 27,43 eur mesačne, k poslednému dňu kalendárneho mesiaca (splátka vo výške úrokov a poplatkov); od 20.11.2010 vo výške 71,30 eur mesačne, k 20. dňu v kalendárnom mesiaci (splátka vo výške istiny, úrokov, úrokov z omeškania, poplatkov, nákladov banky spojených s úverom); - počet splátok 72 od 20.11.2010; - ročná percentuálna miera nákladov

16,82 %; - spracovateľský poplatok - 79,- eur; - poplatok za správu úveru 2,99 eur mesačne; - celková čiastka spojená s úverom - 5.239,76 eur. Spotrebiteľovi bola teda známa skladba splátky, len čo sa týka výšky mesačného poplatku 2,99 eur za správu úveru v jednotlivých splátkach. Výška istiny, ani výška úroku v jednotlivých splátkach spotrebiteľovi známe neboli, pritom ani zo samotnej zmluvy nevyplýva, akým spôsobom budú splácané úroky dohodnuté úrokovou mierou 12,90 % ročne, teda - či anuitným spôsobom, (čo znamená, že anuitná splátka je platená v pravidelných intervaloch, najčastejšie mesačne, počas celej doby platnosti úveru, keď anuitná splátka úveru sa skladá z dvoch zložiek, splátky istiny a splátky úroku, pričom výška splátky sa počas splácania nemení, mení sa len pomer medzi výškou istiny a výškou úroku: na začiatku splácania úveru je vyšší pomer úroku oproti istine, ku koncu doby splácania je väčší pomer istiny oproti úroku; - alebo spôsobom, pri ktorom bude výška istiny a úroku v každej splátke rovnaká, ktorý spôsob splácania je tiež bežne používaný. Súd nemal ani preukázané, že by bol spotrebiteľ oboznámený o spôsobe splácania úveru zo splátkového kalendára, ktorý súdu predložený nebol, pričom spôsob splácania úveru nevyplýva ani zo Štandardných európskych informácií o spotrebiteľskom úvere zo dňa 12.10.2010 (č.l. 54 spisu), prevzatie ktorých potvrdil žalovaný svojím podpisom, z ktorých vyplývala opäť len celková výška splátky a počet splátok, ako ani z VOP (č.l. 8 spisu), v ktorých je upravené splácanie splátkového úveru v bodoch 7.3.2. - 7.3.6. a upravené úročenie v odseku 7.4, ako ani z Obchodných podmienok Slovenskej sporiteľne, a.s. pre poskytovanie úverov a povolených prečerpaní privátnym klientom a MICRO podnikateľom (č.l. 25 spisu), v ktorých je upravené „SPLÁCANIE“ v odseku 11 a „ÚROČENIE“ v odseku 12. Súd sa nestotožnil s niekedy prezentovaným názorom, že by bola nulová výpovedná hodnota splátkového kalendára, v ktorom by boli uvedené všetky splátky v špecifikácii požadovanej zákonným ust. § 9 ods. 2 písm. k/ zák. č. 129/2010 Z. z. a že by bolo nadbytočné takéto množstvo číselných údajov, a teda takýto splátkový kalendár by nemal žiaden význam. Mal za to, že spotrebiteľ má právo na informáciu o spôsobe splácania úveru a o výške zostatku nesplateného úveru, teda má právo v každom okamihu trvania zmluvného vzťahu vedieť, akú sumu istiny úveru a akú sumu úroku z úveru (t.j. z ceny úveru) má (resp. mal by mať) titulom úverovej zmluvy už splatenú a akú sumu má ešte splatiť, ku ktorému výpočtu je schopný dospieť práve na základe splátkového kalendára (vyhotoveného v súlade so zákonným ust. § 9 ods. 2 písm. k/ zák. č. 129/2010 Z. z.) každý priemerný spotrebiteľ (charakterizovaný ako spotrebiteľ, ktorý je v rozumnej miere dobre informovaný, vnímavý a obozretný, pri zohľadnení sociálnych, kultúrnych a jazykových faktorov). Keďže je rozpísanie splátok na ich jednotlivé súčasti v zmysle ust. § 9 ods. 2 písm. k/ zák. č. 129/2010 Z. z. údajom povinným, tak veriteľ mal pri formulovaní zmluvy toto zákonné ustanovenie dodržať a nie hľadať dôvody, ako zákon obchádzať. Z uvedených dôvodov absencia členenia splátok na istinu, úrok, poplatky a iné zložky splátky, ako je táto požiadavka zákonodarcu vyjadrená v ust. § 9 ods. 2 písm. k/ zák. č. 129/2010 Z. z., je vážnym nedostatkom úverovej zmluvy, ktorý je v zmysle § 11 ods. 1 písm. b/ zák. č. 129/2010 Z. z. sankcionovaný bezúročnosťou a bezpoplatkovosťou úveru.

K nedostatku zmluvy, čo sa týka neuvedenia celkovej čiastky, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť (§ 9 ods. 2 písm. j/ zák. č. 129/2010 Z. z.) súd uviedol, že celková čiastka, ktorú musí dlžník zaplatiť je v zmluve uvedená suma 5.239,76 eur, ktorá suma ale nezodpovedá súčinu sumy 71,30 eur (výška splátky) a počtu splátok 72, po pripočítaní prvej splátky vo výške 27,43 eur a spracovateľského poplatku 79,- eur, výsledok ktorého výpočtu predstavuje suma 5.240,03 eur. Na základe zmluvy bol poskytnutý úver vo výške 3.410,- eur, bola dohodnutá fixná úroková sadzba do splatnosti - 12,90 % p.a., spôsob poskytnutia úveru - jednorazovo, počet mesačných splátok 72 - od 20.11.2010 vo výške 71,30 eur, prvá splátka vo výške 27,43 eur (t.j. celkový počet splátok predstavuje 73), - konečná splatnosť úveru 20.10.2016, spracovateľský poplatok 79,- eur, poplatok za správu úveru 2,99 eur mesačne. Súd mal preukázané, že úver bol odčerpaný dňa 12.10.2010. Vyčíslený úrok z úveru 12,90 % za obdobie od 12.10.2010 do dňa určeného ako dátum konečnej splatnosti úveru - 20.10.2016 predstavuje sumu 2.652,59 eur. Po sčítaní úverovej istiny 3.410,- eur + úroku 2.652,59 eur + spracovateľského poplatku 79,- eur + poplatku za správu úveru 218,27 eur (218,27 eur = mesačný poplatok 2,99 eur x počet splátok 73) je možné dospieť k výslednej sume 6.359,86 eur, t.j. celkovej čiastke, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť titulom úverovej zmluvy. V zmluve je pritom uvedená ako celková čiastka spojená s úverom suma len vo výške 5.239,76 eur. Údaj o celkovej čiastke, ktorú je spotrebiteľ povinný zaplatiť tak podľa súdu v danom prípade nebol v zmluve vyjadrený správne, keďže z jednotlivých parametrov uzatvorenej zmluvy o spotrebiteľskom úvere nie je možné predmetný údaj vyjadriť a dospieť k sume celkovej čiastky uvedenej v zmluve 5.239,76 eur, ani po matematickom prepočte, určitým a zrozumiteľným spôsobom, nevyvolávajúc pochybnosti spotrebiteľa o celkovej čiastke, ktorú musí zaplatiť titulom uzavretej zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Pokiaľ zákonodarcu urobil celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, povinnou súčasťou zmluvy o spotrebiteľskom úvere, bolo jeho úmyslom a cieľom, aby sa predmetný údaj v zmluvne tohto zmluvného typu uvádzal, pričom by sa mala uvádzať len správna hodnota celkovej

čiasťky, ktorá by spotrebiteľovi dávala pravdivý, reálny obraz o hodnote nákladov, aby spotrebiteľ na základe takéhoto údajov mohol usúdiť a porovnať úverový produkt s inými a prijať svoje rozhodnutie o výhodnosti či nevýhodnosti ponúkaného úveru. Spotrebiteľ bez presného číselného uvedenia celkovej čiastky, ktorú je povinný zaplatiť, nemá možnosť bez akýchkoľvek pochybností posúdiť rozsah svojho záväzku. Uvedená náležitosť spotrebiteľskej zmluvy má priamy dopad aj na správne uvedenie výšky RPMN, teda ďalšej obligatórnej náležitosti zmluvy v zmysle § 9 ods. 2 písm. j/ zák. č. 129/2010 Z. z.

K nedostatku zmluvy, čo sa týka neuvedenia priemernej hodnoty ročnej percentuálnej miery nákladov (ďalej len „RPMN“) na príslušný spotrebiteľský úver platnej k dňu podpisu zmluvy o spotrebiteľskom úvere (§ 9 ods. 2 písm. y/ zák. č. 129/2010 Z. z.) súd citoval ust. § 9 ods. 2 písm. y/, § 21 ods. 1, 2, zák. č. 129/2010 Z. z., § 2 písm. b/ vyhlášky Ministerstva financií SR č. 289/2010 Z. z. o predkladaní údajov veriteľmi poskytujúcimi spotrebiteľské úvery účinné do 14.04.2011. Následne konštatoval, že rozhodným obdobím pre údaj o priemernej hodnote RPMN na spotrebiteľský úver dojednaný zmluvou o splátkovom úvere uzatvorenou dňa 12.10.2010 bolo obdobie 3. štvrťroka 2010, pričom súd mal preukázané zo zverejnených informácií o úveroch, že priemernou hodnotou RPMN na spotrebiteľský úver bola hodnota 12,75 % za 3. štvrťrok a hodnota 13,24 % za 2. štvrťrok 2010, a nie hodnota 18,09 %, ako je uvedená v zmluve ako údaj, ktorý je v rozpore so skutočnou hodnotou priemernej hodnoty RPMN nákladov na spotrebiteľský úver v čase uzatvárania zmluvy. Súd poukázal, že v zmluve bola dohodnutá RPMN vo výške 16,82 %, pričom pri porovnaní tejto hodnoty RPMN s priemernou RPMN uvedenou v zmluve 18,09 % bol spotrebiteľ uvedený do omylu, že úver je lacnejší, teda výhodnejší oproti iným úverom poskytovaným v čase uzatvorenia zmluvy. Pokiaľ zákonodarca urobil priemernú hodnotu ročnej percentuálnej miery nákladov na spotrebiteľský úver povinnou súčasťou zmluvy o spotrebiteľskom úvere, bolo jeho úmyslom a cieľom, aby sa predmetný údaj v zmluve tohto zmluvného typu uvádzal, a to v jeho správnej výške, ktorá by spotrebiteľovi dávala pravdivý, reálny obraz o nákladoch na spotrebiteľské úvery poskytované v dotknutom období. Podľa súdu nesprávne uvedenie údajov o priemernej RPMN predstavuje hrubý zásah do práv spotrebiteľa, pretože účelom uvádzania údajov o priemernej RPMN je umožniť spotrebiteľovi zistiť a porovnať výhodnosť jednotlivých produktov poskytovaných na finančnom trhu. Údaj o priemernej RPMN je teda pre spotrebiteľa jedným z rozhodujúcich ukazovateľov pri výbere z viacerých alternatív úverov. Porovnaním RPMN v konkrétnej zmluve uzatvárať medzi veriteľom a žalovaným s priemernou RPMN zverejnenou na webovom sídle ministerstva financií, vychádzajúcou z údajov o novoposkytnutých spotrebiteľských úveroch, môže spotrebiteľ zistiť, či RPMN navrhovaná veriteľom je pre spotrebiteľa výhodnejšia, ako je priemerná výška RPMN a porovnať úverový produkt s produktmi iných bánk, resp. nebankových spoločností a prijať rozhodnutie o výhodnosti či nevýhodnosti ponúkaného úveru. Pri rôznych spotrebiteľských úveroch tak spotrebiteľ ľahšie určí, ktorý úver je pre neho výhodnejší, pričom platí pravidlo - čím nižšia RPMN, tým lacnejší úver. Uvedením nesprávnej vyššej hodnoty priemernej RPMN sa spotrebiteľ mylne domnieval, že mu bol poskytnutý úver oproti iným úverom lacnejší a preto pre neho výhodnejší, čo však v konečnom dôsledku nezodpovedalo skutočnosti. Podmienkou pre platnosť zmluvy v časti údajov o priemernej hodnote RPMN je uvedenie správneho údajov o priemernej hodnote RPMN. Údaj o priemernej RPMN, ani o celkovej čiastke, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, nebol v danom prípade v zmluve vyjadrený správne, preto bol právny úkon zmluvy o splátkovom úvere uzatvorenej dňa 12.10.2010 v časti obsahujúcej údaj o celkovej čiastke, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť a o priemernej RPMN postihnutý absolútnou neplatnosťou - podľa § 39 Občianskeho zákonníka (podľa ktorého neplatný je právny úkon, ktorý svojím obsahom alebo účelom odporuje zákonu alebo ho obchádza alebo sa prieči dobrým mravom) a § 41 Občianskeho zákonníka (podľa ktorého ak sa dôvod neplatnosti vzťahuje len na časť právneho úkonu, je neplatnou len táto časť, pokiaľ z povahy právneho úkonu alebo z jeho obsahu alebo z okolností, za ktorých k nemu došlo, nevyplýva, že túto časť nemožno oddeliť od ostatného obsahu), - v spojitosti s § 9 ods. 2 písm. j/, y/ zák. č. 129/2010 Z. z. Keďže je zmluva v časti údajov - o celkovej čiastke, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť - a o priemernej RPMN právny úkon absolútne neplatným a na zmluvu sa preto nahliada tak, že tieto obligatórne údaje v zmluve absentujú, táto skutočnosť potom zakladá podľa ust. § 11 ods. 1 písm. a/ zák. č. 129/2010 Z. z. v znení účinnom ku dňu uzatvorenia zmluvy dôvod pre bezúročnosť a bezpoplatkovosť zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Podľa ust. § 11 ods. 1 písm. a/ zák. č. 129/2010 Z. z. sa poskytnutý spotrebiteľský úver považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a/ až k/, r/ a y/, pričom absencia čo i len jednej z týchto náležitostí spôsobuje uvedený následok. Bolo preto podľa súdu potrebné vzhľadom na absenciu náležitostí podľa ust. § 9 ods. 2 písm. j/, k/ a y/ zák. č. 129/2010 Z. z. považovať úver dojednaný Zmluvou o splátkovom úvere uzatvorenou dňa 12.10.2010 za bezúročný a bez poplatkov. Právny predchodca žalobcu poskytol žalovanému spotrebiteľský úver vo výške 3.410,- eur, ako to vyplýva z predloženej zmluvy. Vzhľadom k tomu, že sa spotrebiteľský úver považoval za bezúročný a bez poplatkov, bolo možné priznať žalobcovi iba sumu

nesplatennej istiny bez akýchkoľvek poplatkov a úrokov, po odčítaní žalovaným realizovaných platieb. Súd mal preukázané z výpisu z účtu za obdobie od 01.01.2009 do 14.03.2018, že žalovaný zaplatil titulom úverovej zmluvy celkom sumu 4.797,91 eur. Súd tak konštatoval, že žalovaný zaplatil viac, než mu bolo na istine z titulu zmluvy vôbec poskytnuté (istinu spotrebiteľského úveru preplatil). S poukazom na to, keďže neexistuje nesplatená istina, ktorú by bolo možné priznať, súd žalobu v časti istiny spolu s príslušným úrokom z omeškania zamietol.

Vzhľadom k tomu, že žaloba bola zamietnutá, bol v konaní v celom rozsahu procesne úspešný žalovaný, a preto mal nárok na náhradu trov konania. Nakoľko si však žalovaný náhradu trov konania neuplatnil a zo spisu nevyplýva, že by mu doposiaľ nejaké trovy vznikli, súd s poukazom na uznesenie NS SR sp. zn. 6Cdo/544/2015 zo dňa 26.10.2016 rozhodol tak, že žalovanému náhradu trov konania nepriznal.

2. Proti rozsudku okresného súdu podal odvolanie žalobca prostredníctvom splnomocneného zástupcu majúc za to, že došlo k nesprávnemu právnemu posúdeniu veci súdom prvej inštancie, pričom žaloba žalobcu zo dňa 23.08.2018 bola podaná dôvodne a v súlade so zákonom.

Podľa neho súd prvej inštancie nepostupoval správne, keď vyjadril právny názor, že zmluva o splátkovom úvere uzavretá medzi ním a žalovaným neobsahuje náležitosti v zmysle ust. § 9 ods. 2 písm. k/ zák. č. 129/2010 Z. z. (rozčlenenie splátok na istinu, úroky a iné poplatky). Výklad právne záväzných aktov Európskej únie (judikát Súdneho dvora EÚ C-42/15 zo dňa 09.11.2016, body 2, 3), ktoré majú prednosť pred zákonmi Slovenskej republiky, jednoznačne stanovil, že vnútroštátne právne predpisy nemôže vyžadovať v spotrebiteľských úverových zmluvách rozčlenenie každej splátky na istinu, úroky a ďalšie príslušenstvo. Súdny sú v zmysle čl. 7 ods. 2 Ústavy SR, § 27 zák. č. 129/2010 Z. z. povinné realizovať právny výklad týchto smerníc, pričom záväzným možno považovať iba ten výklad jednotlivých právne záväzných aktov EÚ, ktorý vykonal Súdny dvor EÚ. Považoval za nepochybné, že Smernica Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23. apríla 2008 - o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS bola v čase uzavretia úverovej zmluvy medzi ním a žalovaným účinná, a teda aj plne aplikovateľná v podmienkach slovenského právneho systému. Čl. 22 ods. 1 Smernice stanovuje, že keďže táto Smernica obsahuje harmonizované ustanovenia, členské štáty nesmú zachovať ani zaviesť vo svojom vnútroštátnom práve ustanovenia, ktoré sa odchyľujú od ustanovení tejto Smernice. Smernice ako také majú nepriamy účinok, čiže orgány verejnej moci (predovšetkým súdy) sú povinné rozhodovať v súlade s právom EÚ (tzv. eurokonformný výklad). Ďalej žalobca odvolávajúci sa na čl. 2 ods. 2 Základných princípov C. s. p. poukázal na skutočnosť, že uvedený právny názor je podporovaný rozsiahlou rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít (napr. uznesenie NS SR sp. zn. 4 Cdo 211/217 zo dňa 23.04.2018, sp. zn. 3 Cdo 146/2017 zo dňa 22.02.2018, sp. zn. 4 Cdo 187/2017 zo dňa 23.04.2018, sp. zn. 3 Cdo 56/2018 zo dňa 17.04.2018 a iné). Za nevyhnutné považoval tiež uviesť, že zák. č. 373/2018 Z. z. z 12.10.2017 došlo k zmene ust. § 9 ods. 2 písm. i/ zák. č. 129/2010 Z. z. v tom zmysle, že slová „a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov“ nahrádzajú slovami „frekvenciu splátok a“. V dôvodovej správe k tomuto zákonu sa uvádza, že vypustenie náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere bolo nevyhnutné so zreteľom na závery vyjadrené v rozsudku Súdneho dvora EÚ. V zmysle rozhodnutia Súdneho dvora EÚ C-331/18 zo dňa 05.09.2018 sú všeobecné súdy povinné aplikovať závery rozsudku Súdneho dvora EÚ vo veci Home Credit Slovakia C-42-15 zo dňa 09.11.2016 na všetky zmluvy o úvere, a to aj za predpokladu, že takáto zmluva bola uzavretá pred vyhlásením predmetného rozsudku a pred zmenou vnútroštátnej právnej úpravy vykonanej s cieľom dosiahnuť súlad s výkladom prijatým v uvedenom rozsahu. Podrobne a predmetnou problematikou zaoberal Ústavný súd SR (ďalej len „ÚS SR“) v Náleze sp. zn. I. ÚS 44/2020 zo dňa 28.04.2020, ktorý jednoznačne zaujal stanovisko, že postup, ktorý aplikoval aj súd prvej inštancie v tomto konaní, je z ústavnoprávneho hľadiska neakceptovateľný. Okresný súd rozhodol preto v rozpore s ust. čl. 2 ods. 2 Základných princípov C. s. p., keď neakceptoval rozhodovaciu prax NS SR, ÚS SR a Súdneho dvora EÚ.

Podľa žalobcu súd nepostupoval správne keď vyjadril právny názor, že v zmluve o splátkovom úvere je uvedená nesprávna celková čiastka spojená s úverom. Pri vlastnom výpočte celkovej čiastky spojenej s úverom (body 49. a 50. odôvodnenia rozsudku) pochybil, keď nevzal do úvahy, že v priebehu trvania zmluvného vzťahu dochádza k postupnej amortizácii istiny podľa splátok, ktoré dlžník realizuje. Naopak, súd v rámci zmluvného úroku, ktorý vyčíslil na sumu 2.652,59 eur zjavne vychádzal z predpokladu, že celá istina úveru bude uhradená jednorázovo, v rámci poslednej anuitnej splátky, ktorej splatnosť bola zmluvnými stranami dohodnutá na 20.10.2016, čo nemá žiadnu logickú oporu v zmluvných ustanoveniach ani v zákone. Zároveň by bol uvedený (súdom predpokladaný) postup v rozpore s platným právom. Pokiaľ mal súd prvej inštancie dôvodné pochybnosti o správnosti údajov o celkovej čiastke spojenej s úverom a výšky RPMN v zmluve o splátkovom úvere, s poukazom na povahu sporu mal

v zmysle § 295 C. s. p. nariadiť znalecké dokazovanie alebo vyzvať žalobcu na podrobné vyčíslenie celkovej čiastky spojenej s úverom, čo neurobil.

Napokon bol žalobca názoru, že súd nepostupoval správne, keď vyjadril právny názor, že v zmluve o splátkovom úvere je uvedená nesprávna priemerná hodnota RPMN. Podľa neho v zmluve o úvere je uvedená správna priemerná hodnota RPMN 18,09 % a táto korešponduje s rozhodujúcim stavom ku dňu podpisu úverovej zmluvy. Zmluva bola uzavretá v 4. kvartáli r. 2010, pričom súhrnné informácie o priemerných hodnotách RPMN za 3. kvartál r. 2010 nemohli byť zverejnené Ministerstvom financií SR viac ako 15 dní pred uzavretím úverovej zmluvy, keďže 3. kvartál z kalendárneho roka končí 30. septembra. Priemerná hodnota RPMN ako štatistický údaj za vymedzené obdobie mohol byť zverejnený najskôr 01.10.2010, t.j. menej ako 15 dní pred uzavretím zmluvy o splátkovom úvere (12.10.2010). Vzhľadom k uvedenému boli v zmysle § 9 ods. 2 písm. y/ zák. č. 129/2010 Z. z. pre zmluvu o splátkovom úvere uzavretú medzi ním a žalovaným relevantné súhrnné informácie Ministerstva financií SR za 2. kvartál r. 2010. Z uvedeného je podľa neho zrejmé, že vzhľadom ku skutočnosti, že zmluva o úvere bola uzavretá dňa 12.10.2010 k čerpaniu poskytnutého úveru došlo dňa 12.10.2010 a konečná splatnosť úveru bola zmluvnými stranami dojednaná na deň 20.10.2016, t.j. dojednaná splatnosť úveru predstavovala obdobie 6 rokov a 8 dní a výška úveru nepresahovala sumu 6.500,- eur, je priemerná hodnota RPMN v úverovej zmluve uvedená správne. Súd teda vyhodnotil údaj o priemernej hodnote RPMN v rozpore so zisteným skutkovým stavom a zároveň nesprávne aplikoval príslušné zákonné ustanovenia.

Podľa žalobcu súd tak nepostupoval správne, keď posúdil poskytnutý úver ako bezúročný a bez poplatkov. Navrhol, aby odvolací súd zrušil v zmysle ust. § 389 ods. 1 písm. c/ C. s. p. odvolaním napadnuté výroky rozsudku súdu prvej inštancie a v zmysle § 391 ods. 1 C. s. p. vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a rozhodnutie.

3. Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu písomne nevyjadril.

4. Krajský súd ako súd odvolací (§ 34 C. s. p.) po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 C. s. p.) oprávneným subjektom - účastníkom, v ktorého neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 C. s. p.), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 355 ods. 1 C. s. p.), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 127 a § 363 C. s. p.) a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 písm. h/ C. s. p.) preskúmal napadnuté rozhodnutie v napadnutom rozsahu a z dôvodov uvedených v odvolaní (§ 380, § 379 C. s. p.), bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 a contrario C. s. p.) a rozsudok okresného súdu ako vecne správny potvrdil (§ 387 ods. 1 C. s. p.) z nasledovných dôvodov:

5. S poukazom na uplatnenú odvolaciu argumentáciu žalobcu bolo potrebné posúdiť či súd prvej inštancie vec správne skutkovo a právne posúdil, keď považoval spotrebiteľský úver za bezúročný a bez poplatkov podľa § 11 ods. písm. a/ zák. č. 129/2010 Z. z. nakoľko v zmluve absentujú povinné náležitosti a to v zmysle § 9 ods. 2 písm. j/ zák. č. 129/2010 Z. z. správne uvedená celková čiastka, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere, v zmysle § 9 ods. 2 písm. k/ zák. č. 129/2010 Z. z., t. j. výška, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia, v zmysle § 9 ods. 2 písm. y/ zák. č. 129/2010 Z. z. správne uvedená priemerná hodnota ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver platná ku dňu podpisu zmluvy o spotrebiteľskom úvere, zverejnená podľa § 21 ods. 2 za príslušný kalendárny štvrtrok; platnou priemernou hodnotou ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver pri zmluvách o spotrebiteľskom úvere uzatvorených do 15 kalendárnych dní po zverejnení priemernej hodnoty ročnej percentuálnej miery nákladov za príslušný kalendárny štvrtrok je priemerná hodnota ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver za predchádzajúci kalendárny štvrtrok.

6. Odvolací súd sa stotožňuje so záverom súdu prvej inštancie v tom, že posudzovaná zmluva má povahu spotrebiteľskej zmluvy podľa § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka, ako aj že ide o zmluvu o spotrebiteľskom úvere podľa § 1 ods. 2 zák. č. 129/2010 Z. z., pričom žalobca vystupoval v postavení dodávateľa a žalovaný v postavení spotrebiteľa.

7. Pre spotrebiteľský úver sa v zák. č. 129/2010 Z. z. z hľadiska formálnych náležitostí vyžaduje písomná forma zmluvy a obsahové náležitosti zmluvy sú vymedzené v § 9 ods. 2 zák. č. 129/2010 Z. z.

Ustanovenie § 11 ods. 1 zák. č. 129/2010 Z. z. vymedzuje prípady, kedy sa úver považuje za bezúročný a bez poplatkov. Ide vlastne o špeciálnu právnu úpravu absolútnej neplatnosti právneho úkonu. Tým, že zákon nedodrží iba niektorých obsahových náležitostí zmluvy, ako aj písomnej formy postihuje neplatnosťou, robí z týchto náležitostí nevyhnutné podstatné obsahové náležitosti zmluvy.

8. Osobitná úprava spotrebiteľských úverov je vo svojich ustanoveniach striktná a prísna, pokiaľ požaduje ako nevyhnutnú súčasť každej zmluvy o spotrebiteľskom úvere uvedenie všetkých obligatórnych náležitostí vymienených *expressis verbis* ustanovením § 9 ods. 2 písm. a/ - y/ zák. č. 129/2010 Z. z. pričom neuvedenie, resp. aj nesprávne, zmätočné, neúplné alebo nezrozumiteľné uvedenie niektorej zo zákona požadovaných obligatórnych náležitostí má rovnaký následok vyplývajúci zo zákona, konkrétne z ust. § 11 zák. č. 129/2010 Z. z. akoby v zmluve takýto údaj nebol obsiahnutý vôbec.

9. Prvou z námietok žalobcu bolo nesprávne vyhodnotenie existencie obligatórnych náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere, a to náležitosti podľa ustanovenia § 9 ods. 2 písm. k/ zák. č. 129/2010 Z. z., t. j. uvedenie výšky, počtu a termínov splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadného poradia, v ktorom sa budú splátky priraďovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia.

Odvolačný súd sa s námietkou žalobcu spochybujúcou v nesprávnom právnom posúdení veci vo vzťahu k ust. § 9 ods. 2 písm. k/ zákona č. 129/2010 Z. z. stotožnil.

Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením je omyl súdu pri aplikácii práva na správne zistený skutkový stav. O omyl v aplikácii práva ide vtedy, ak súd použil iný právny predpis, než ktorý mal použiť, alebo ak použil síce správny právny predpis, ale nesprávne ho interpretoval na daný prípad.

Otázkou splnenia povinnosti uviesť údaje v zmysle § 9 ods. 2 písm. k/ zák. č. 129/2010 Z. z. v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy sa už odvolací súd v minulosti vo svojich predchádzajúcich rozhodnutiach zaoberal a zhodne so súdom prvej inštancie ustálil záver, že zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere musí vyplývať splatnosť jednotlivých častí istiny, úroku a poplatkov. Po vydaní rozsudku Súdneho dvora Európskej únie z 9. novembra 2016 vo veci C-42/15 Home Credit Slovakia, a. s. proti Kláre Biróovej, však dovtedy pomerne jednotná rozhodovacia prax všeobecných súdov nebola/nie je v tejto otázke jednotná. Súdny dvor Európskej únie v citovanom rozhodnutí konštatoval, že čl. 10 ods. 2 písm. h/ a i/ Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS (predstavujúcej maximálnu harmonizáciu v oblasti spotrebiteľských úverov, ktorá bola prebratá zák. č. 129/2010 Z. z.), sa majú vykladať v tom zmysle, že zmluva o úvere na dobu určitú stanovujúca amortizáciu istiny po sebe nasledujúcimi splátkami nemusí vo forme amortizačnej tabuľky spresňovať, aká časť každej splátky bude započítaná na vrátenie tejto istiny. Uvedená právna otázka však bola následne riešená aj NS SR, ktorý v uznesení sp. zn. 3Cdo 146/2017 zo dňa 22. februára 2018 (obdobne tiež uznesenie sp. zn. 3Cdo 56/2018 zo dňa 17. apríla 2018, 4Cdo 211/2017 zo dňa 23. apríla 2018, 3Cdo 126/2018 zo dňa 24. 07. 2018 či 7Cdo 98/2018 zo dňa 30. 01. 2019) konštatoval, že „eurokonformným výkladom predmetného ustanovenia (§ 9 ods. 2 písm. k/) zák. č. 129/2010 Z. z., ktorý je v danom prípade nielen možný, ale aj potrebný, dospel k záveru, že v zmluvách uzatváraných podľa zák. č. 129/2010 Z. z. nemožno od dodávateľov žiadať, aby v nich uvádzali presný rozpis plánovanej amortizácie dlhu, teda rozpis splátok po častiach (samostatne vo väzbe na istinu, úrok a poplatky). Pokiaľ ustanovenie § 9 ods. 2 písm. k/ zák. č. 129/2010 Z. z. uvádza pojmy „výška“, alebo „počet“ či „termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov“, je za použitia eurokonformného výkladu možné dospieť k záveru, že toto ustanovenie len spresňuje, čo splátka úveru zahŕňa. Z dôvodovej správy k zák. č. 129/2010 Z. z. v žiadnom prípade nevyplýva, že by zámerom zákonodarcu bolo, aby ustanovenie § 9 ods. 2 písm. k/ tohto zákona sprísnilo požiadavku zakotvenú v Smernici, teda to, aby zmluva o úvere upravovala výšku, počet a termíny splátok ako súboru, ktorý zahŕňa istinu, úroky a aj iné poplatky. Podľa presvedčenia dovolacieho súdu, zohľadňujúceho aj účel zákona, ktorý je vyjadrený v dôvodovej správe, teda ustanovenie § 9 ods. 2 písm. k/ zák. č. 129/2010 Z. z. neupravuje požiadavku odlišnú od toho, ako ju vymedzuje článok 10 ods. 2 písm. h/ Smernice. Ďalej NS SR v citovanom uznesení uviedol: „Vychádzajúc z účelu Smernice, právnych záverov vyjadrených v rozsudku, účelu § 9 ods. 2 písm. k/ zák. č. 129/2010 Z. z. a čiastkových právnych záverov vyjadrených vyššie dovolací súd uzatvára, že predmetné ustanovenie je potrebné interpretovať tak, že nie je potrebné, aby zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahovala číselné vyjadrenie toho, aká je konkrétna vnútorná skladba tej ktorej anuitnej splátky. Pokiaľ predmetné ustanovenie zák. č.

129/2010 Z. z. hovorí o výške, počte, termínoch splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, je potrebné ho eurokonformne vykladať tak, že sa tým neustanovuje povinnosť uviesť požadované informácie vo vzťahu ku každej položke (t. j. istine, úrokom a iným poplatkom) osobitne, ale len ich uvedenie v súhrne ku splátke, ktorá zahŕňa istinu, úroky a iné poplatky." Odvolací súd dodáva, že od 1. mája 2018 sa zároveň legislatívne pregnantnejším vyjadrením odstráni možnosť rôzneho výkladu predmetného ustanovenia, ktorú bolo možné (a potrebné) preklenúť už podľa doterajšej právnej úpravy jeho eurokonformným výkladom.

Vychádzajúc z uvedeného, odvolací súd s poukazom na čl. 2 ods. 2 základných princípov Civilného sporového poriadku, v zmysle ktorého je súd povinný rozhodovať v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít, ktorou autoritou je nepochybne Najvyšší súd Slovenskej republiky, z ktorého výkladom sa v súčasnosti v celom stotožňuje, preto konštatuje, že ak okresný súd svoje rozhodnutie založil na tom, že uvedená zmluva o spotrebiteľskom úvere má obsahovať presné vymedzenie vnútornej skladby jednotlivých splátok (t. j. vymedzenie aká ich časť pripadá na istinu, na úroky a na poplatky) s následkom bezúročnosti a bezpoplatkovosti poskytnutého úveru, vec nesprávne právne posúdil.

10. Žalobca v odvolaní namietal aj právny názor súdu, že v zmluve o splátkovom úvere je uvedená nesprávna celková čiastka spojená s úverom.

Aj odvolací súd mal za to, že zmluva obsahuje nesprávny údaj o celkovej čiastke úveru, ktorú mal žalovaný zaplatiť aj keď sa s nespotožnil s výpočtom okresného súdu. V zmluve o splátkovom úvere zo dňa 12.10.2010 je ako celková čiastka spojená s úverom uvedená suma 5.239,76 eur. Ďalej z nej vyplýva nasledovné: Výška splátky a splatnosť: od prvého čerpania úveru do 31.10.2020 vo výške 27,43 eur/mesačne, k poslednému dňu kalendárneho mesiaca (splátka vo výške úrokov a poplatkov) od 20.11.2010 vo výške 71,30 eur (ďalej len „splátka“)/mesačne, k 20. dňu v kalendárnom mesiaci (splátka vo výške istiny, úrokov, Úrokov z omeškania, Poplatkov, nákladov Banky spojených s úverom); Počet splátok 72 od 20.11.2010; Konečná splatnosť Úveru: 20.10.2016; Spracovateľský poplatok: 79,- eur uhradený pri uzatvorení Úverovej zmluvy z prostriedkov úveru. Vzhľadom na uvedené mala byť ako celková čiastka spojená s úverom uvedená suma 5.240,03 eur (prvá splátka 27,43 eur + nasledujúca splátka 71,30 eur x 72 splátok + spracovateľský poplatok 79,- eur). K poukázaniu žalobcu na to, že pokiaľ mal súd prvej inštancie dôvodné pochybnosti o správnosti údajov o celkovej čiastke spojenej s úverom a výšky RPMN v zmluve o splátkovom úvere, s poukazom na povahu sporu mal v zmysle § 295 C. s. p. nariadiť znalecké dokazovanie alebo ho vyzvať na podrobné vyčíslenie celkovej čiastky spojenej s úverom, čo neurobil odvolací súd uvádza, že aj samotný žalobca na pojednávaní dňa 08.07.2020 uznal nesprávnosť celkovej čiastky úveru uvedenej v zmluve. Súd sa ho totiž dopytoval ako dospel k celkovej výške celkovej čiastky spojenej s úverom 5.239,76 eur. Poverený zástupca žalobcu uviedol nasledovné: „K tejto sume žalobca dospel vykonaním súčinnu počtu splátok s výškou splátky, po pripočítaní sumy prvej splátky 27,43 eur + spracovateľského poplatku 79,- eur, z čoho vychádza rozdiel 0,27 eur, ktorý rozdiel je spôsobený poslednou splátkou úrokov, a preto to nevychádza úplne“. V súvislosti s výtkou žalobcu o nenariadení znaleckého dokazovania, poukazuje aj na to, že takýto návrh zo strany žalobcu v konaní pred okresným súdom nielenže nebol predložený ale aj ust. § 207 C. s. p. umožňuje nariadiť znalecké dokazovanie a ustanoviť znalca len v prípade, ak sa majú posúdiť skutočnosti založené na vedeckých poznatkoch a kumulatívne musí byť naplnená podmienka, že pre zložitost' posudzovaných otázok nepostačuje postup podľa § 206 C. s. p. Aj podľa odvolacieho súdu nesprávne uvedená celková čiastka, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť ako náležitosť spotrebiteľskej zmluvy má priamy dopad aj na správne uvedenie výšky RPMN, teda ďalšej obligatórnej náležitosti zmluvy v zmysle § 9 ods. 2 písm. j/ zák. č. 129/2010 Z. z. K uvedenému údaju o RPMN treba uviesť, že ide o jeden z najdôležitejších údajov pre spotrebiteľa, pretože zohľadňuje všetky náklady, ktoré musí spotrebiteľ za úver uhradiť, a preto je najlepším indikátorom posúdenia výhodnosti či nevýhodnosti úveru.

11. Napokon podľa žalobcu v odvolaní súd prvej inštancie nepostupoval správne, keď v bodoch 56. až 66. odôvodnenia napadnutého rozsudku vyjadril právny názor, že v zmluve o splátkovom úvere je uvedená nesprávna priemerná hodnota RPMN. On mal za to, že v zmluve o úvere je uvedená správna priemerná hodnota RPMN 18,09 % a táto korešponduje s rozhodujúcim stavom ku dňu podpisu úverovej zmluvy. Okresný súd pri rozhodovaní vychádzal z ust. § 9 ods. 2 písm. y/ zák. č. 129/2010 Z. z. zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka 18/, musí obsahovať tieto náležitosti: priemernú hodnotu ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver platnú k dňu podpisu zmluvy o spotrebiteľskom úvere, zverejnenú podľa § 21 ods. 2 za príslušný kalendárny štvrtrok; platnou priemernou hodnotou ročnej percentuálnej miery nákladov na

príslušný spotrebiteľský úver pri zmluvách o spotrebiteľskom úvere uzatvorených do 15 kalendárnych dní po zverejnení priemernej hodnoty ročnej percentuálnej miery nákladov za príslušný kalendárny štvrťrok je priemerná hodnota ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver za predchádzajúci kalendárny štvrťrok. Následne aj z ust. § 21 ods. 1, 2 zák. č. 129/2010 Z. z., § 2 písm. b/ vyhlášky Ministerstva financií SR č. 289/2010 Z. z. o predkladaní údajov veriteľmi poskytujúcimi spotrebiteľské úvery účinné ku dňu uzavretia zmluvy t.j. 12.10.2010. Vzhľadom na uvedené sa odvolací súd stotožnil s odvolaním žalobcu v tom, že keďže priemerná hodnota ročnej percentuálnej miery nákladov ako štatistický údaj za vymedzené obdobie mohol byť zverejnený najskôr 01.10.2010 t.j. menej ako 15 dní pred uzavretím zmluvy o splátkovom úvere (12.10.2010) boli relevantné súhrnné informácie Ministerstva financií SR za 2. štvrťrok r. 2010 uvedené na čl. 93b spisu. Nakoľko úver bol žalovanému poskytnutý v sume 3.410,- eur s čerpaním od 20.10.2010 do 20.10.2016 (6 rokov) vzťahovali sa naň údaje uvedené pri ostatných spotrebiteľských úveroch vo výške 1.500,- do 6.500,- eur so zmluvnou splatnosťou od 05 - 10 rokov, pri ktorých sa ako priemerná hodnota RPMN uvádza 18,09 %. Uvedený údaj je tým, ktorý je uvedený v zmluve o splátkovom úvere, tak ako na to v odvolaní poukázal žalobca. Okresný súd zrejme mylne vychádzal zo zmluvnej splatnosti viac ako 10 rokov, v ktorej je údaj 13,24 %.

12. Vzhľadom na absenciu jednej z podstatných náležitostí zmluvy o splátkovom úvere zo dňa 12.10.2010 týkajúcej sa celkovej čiastky úveru, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť (§ 9 ods. 2 písm. j/ zák. č. 129/2010 Z. z.) bol aj odvolací súd názoru, že zmluva je bezúročná a bez poplatkov (§ 11 ods. 1 písm. a/ zák. č. 129/2010 Z. z.). Okresný súd preto zistiac, že žalovaný zaplatil viac, než mu bolo na istine z titulu zmluvy vôbec poskytnuté (istinu spotrebiteľského úveru preplatil) správne právne uzavrel, keď žalobu žalobcu zamietol.

13. Z týchto dôvodov odvolací súd rozsudok okresného súdu ako vecne správny potvrdil vrátane výroku o trovách konania, ktorý nebol osobitne napadnutý odvolaním.

14. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1, § 262 ods. 1, § 255 ods. 1 C. s. p. Úspešnou stranou odvolacieho konania bol žalovaný a to v celom rozsahu, preto mu voči žalobcovi vznikol nárok na náhradu trov odvolacieho konania. Nakoľko však žalovanému v odvolacom konaní preukázateľne žiadne trovy nevznikli, odvolací súd mu, vychádzajúc zo zásady hospodárnosti konania, nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznal (v dôsledku čoho nie je následne potrebné rozhodovať o výške trov odvolacieho konania podľa § 262 ods. 2 C. s. p., ktorá v danom prípade predstavuje 0,- eur).

15. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 (za) : 0 (proti).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C. s. p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C. s. p.).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne. Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 1, 2 C. s. p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b). Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1 a 2 C. s. p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C. s. p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1 a 2 C. s. p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 ods. 1 C. s. p. (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpis) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C. s. p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom. Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 C. s. p.).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 C. s. p.).